

Coi Như Ký Ưc

Hồi đó em mấy tuổi / sao em giống Má ghê! Hể anh đi lâu về / là em ra ngõ khóc...

Gió bay em mái tóc, anh về, xa, đứng, nhìn. Anh thấy em mông mênh...và anh làm tỉnh...nhớ!

Anh không biết sao nữa...nhớ em, anh nhớ hoài. Ôm em mà tưởng mây...tưởng em là sương khói!

Anh biết em chờ đợi / và anh cũng chờ em...Nếu em chịu bước thêm / và anh...thì bước tới...

Chúng mình đâu đến nỗi / xa nhau đến bây giờ!

Anh làm thơ, nhiều thơ; riêng câu đó buồn nhất! Bao nhiêu năm khuất mặt...em vẫn là áng mây!

Anh nhìn Đông, nhìn Tây...nhìn hàng cây thành phố...nhìn xa ra xa lộ...em là thương là thương!

Có khi em là sương. Có khi em là tuyết. Anh nói gì, không biết. Còi xe lửa vang vang...

Anh lại nhớ Phan Rang. Nhớ Tháp Chàm. Chiêm Nữ...những nàng Tiên nhỏ / trên đá múa như hoa...

Anh nhớ em lắm nha...hai bàn chân ngón út, anh hôn em không trật / tới chỗ nào dễ thương!

Anh biết em điên cuồng...bởi vì anh xạ quá! Ôi Quê Hương núi cả! Ôi Quê Hương sông dài...

Anh thường nhắc Má hoài...cũng tại em giống Má...Em là rừng xanh lá...là đồng mạ bao la!

Em là Tình thiết tha...mình ở xa...ai biểu?

Trần Vấn Lệ